

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 620/2025
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Бајиновић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Гордана Риђић Ђурић, адвокат из ... и тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Марија Маринковић, адвокат из ..., ради недопустивости извршења по тужби и ништавости уговора и утврђења права својине по противтужби, одлучујући о ревизијама тужиоца-противтуженог и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2643/24 од 01.10.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца-противтуженог и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2643/24 од 01.10.2024. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужиоца-противтуженог и тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2643/24 од 01.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П 484/21 од 25.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца-противтуженог да се утврди да је недозвољено извршење на гаражи број 42 у приземљу зграде број 3, површине 13м², која се налази у Бору у Улици ... број ..., на к.п. бр. .. к.о. Бор I, које је одређено решењем о извршењу Основног суда у Бору ИИ 649/2019 од 09.09.2019. године (нови број ИИ 256/2020). Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца па је утврђено да је ништав и да не производи правно дејство Уговор о купопродаји гараже и преносу права коришћења на земљишту под објектом, која се налази у Бору у Улици ... број ..., површине 13м², на к.п. бр. .. к.о. Бор I, уписана у лн.бр. .. к.о. Бор I, закључен између тужене ВВ као продавца и тужиоца АА као купца, оверен пред јавним бележником Вишицом Сретеновић под бројем ОПУ: 680/2017 од 01.12.2017. године. Ставом трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев према туженој ВВ, па је утврђено да је тужени-противтужилац носилац права својине на гаражи која се налази у Бору у Улици ... број ..., на к.п. бр. .. к.о. Бор I, уписана у лн.бр. .. к.о. Бор I, што је тужена дужна да призна и трпи укњижбу права својине туженог - противтужиоца на предметној гаражи, по основу ове пресуде, у РГЗ СКН Бор. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац-противтужени и тужена да туженом-

противтужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 135.170,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2643/24 од 01.10.2024. године одбијене су као неосноване жалбе тужиоца-противтуженог, туженог – противтужиоца и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Бору П 484/21 од 25.01.2024.године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац-противтужени АА је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизију је благовремено изјавила и тужена ВВ побијајући правноснажну пресуду због погрешне примене материјалног права, указујући на одредбу чл.404 Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизија тужиоца-противтуженог и тужене применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизијама као о изузетно дозвољеним.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите по тужби је недозвољеност извршења на предметној гаражи, а по противтужби утврђење ништавости уговора о купопродаји спорне гараже закљученог између тужене као продавца и тужиоца- противтуженог као купца, као и утврђење права својине туженог-противтужиоца на тој гаражи. О захтеву туженог-противтужиоца суд је одлучио применом правила из члана 28. и 30. Закона о основама својинскоправних односа, утврђујући да је тужени-противтужилац на предметној гаражи стекао право својине по основу одржаја, чију савесност је ценио сходно члану 72. став 2. и 3. истог закона, те је стога утврђено да је ништав Уговор о купопродаји закључен између тужиоца- противтуженог и тужене, који има за предмет спорну гаражу, применом одредбе члана 103. ЗОО и одбијен тужбени захтев за недозвољеност извршења на предметној гаражи сходно одредби члана 81. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15...113/17). Тужилац-противтужени и тужена наводима ревизије оспоравају правилност утврђеног чињеничног стања, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, а уз ревизију нису достављене нити су се позвали на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничноправној ствари.

Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности

грађана, као ни за новим тумачење права, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца- противтуженог и тужене нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.05.2021. године, вредност предмета спора по тужби је 50.000,00 динара, а по противтужби поднетој дана 04.06.2021.године је 99.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора по тужби и противужби не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављене ревизије нису дозвољене.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**